

Byť i tyto důvody by nebyly shledány opodstatněnými, bylo by dle §u 7 obč. zák. vzítí zřetel na důvody podobných zákonů, v tomto případě na zákon ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák. vztahující se na ručení při úrazech na železnicích. Podle tohoto zákona patří žaloby ze železničních úrazů před obchodní soud a sice dle volby žalobce před obchodní soud sídla žalovaného podniku, nebo před obchodní soud, v jehož obvodu se úraz udál a sice beze zřetele na hodnotu rozepře (čl. VI. uvozovacího zákona j. n. a zákon ze dne 1. dubna 1921, čís. 161 sb. z. a n. a ze dne 21. června 1923, čís. 123 sb. z. a n.). Kdyby v tomto zákoně postup působil, že by soud místa úrazu nebyl příslušným, nýbrž soud dle všeobecných ustanovení o příslušnosti, musela by se důsledně při postoupených pohledávkách uznávati příslušnost okresního soudu při žalobách pod 5.000 Kč, což by přímo odporovalo zákonu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatel má sice pravdu v tom, že ustanovením §u 9 zákona o silostrojích mělo tomu, kdo byl provozem silostroje poškozen, býti usnadněno soudní uplatňování jeho náhradního nároku. Není však v zákoně opory pro mínění, že sudiště na výběr dané bylo zákonem poskytnuto pouze poškozenému pro jeho osobu, jako osobní výsada. § 9 ustanovuje všeobecně, že na náhradu škod, způsobených provozem silostrojů, žalovati lze též u věcně příslušného soudu, v jehož obvodě se škodná příhoda stala. O takovou žalobu tu jde, neboť uplatňován jest nárok na náhradu škody, způsobené v Děčíně silostrojem žalovaného. Postupem změnila se jen osoba věřitele, nikoliv právní povaha nároku (§§ 1392 a 1394 obč. zák.).

Čís. 5305.

Vésti exekuci na základě platebního rozkazu ve smyslu §§ 5 a 8 zákona ze dne 20. prosince 1922, čís. 408 sb. z. a n. jest oprávněn vnučený likvidátor, nikoliv družstvo.

(Rozh. ze dne 23. září 1925, R I 815/25.)

Platebním příkazem bylo nařízeno Vilému W-ovi zaplatiti 6.521 Kč na účet vnučeného likvidatora, ustanoveného Nákupnímu a prodejnímu družstvu československých přádelen bavlny, zapsanému společenstvu s r. o. Na základě platebního příkazu domáhalo se Nákupní a prodejní družstvo povolení exekuce proti Vilému W-ovi. Soud prvního stálice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. **D ů v o d y:** Podle platebního příkazu, který jest v tomto případě exekučním titulem, bylo povinné straně uloženo platiti na účet vnučeného likvidatora. O povolení exekuce nežádá však vnučený likvidator, nýbrž nákupní a prodejní družstvo čl. přádelen bavlny, zapsané společenstvo s r. o. v likvidaci a také toto, nikoliv však vnučený likvidator, podepsalo plnou moc právního zástupce. Podle §u 9 ex. ř. bylo tudíž nástup-

nictví družstva v oprávnění likvidatora prokázati veřejnými aneb veřejně ověřenými listinami, a, nestalo-li se tak, jako v tomto případě, bylo návrh na povolení exekuce zamítnouti. Podotknouti jest, že nebylo povinností soudce, by si sám obstaral doklad o tom, zda pohledávka vnuceného likvidatora nepřešla opět na společenstvo. Vždyť tento přechod oprávnění jednak nebyl ani v návrhu výslovně tvrzen, jednak §§ 3 a 55 ex. ř. zakazují při návrhu na povolení exekuce konati předběžné šetření a vyžadovati od úřadu nebo stran potřebné listiny, vyjmouc případy výslovně v zákoně uvedené, které zde nepřicházejí v úvahu. (Rozh. nejv. soudu ze dne 5. prosince 1922, R I 1278/22, sb. n. s. čís. 2066).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Mínění vymáhající věřitelky, že doložkou na ukládacím platebním rozkaze, dle níž jest platiti u Zemské banky na účet vnuceného likvidatora, označeno jest pouze místo platební, nelze přisvědčiti. Místem platebním jest Zemská banka; dalším ustanovením, že jest platiti na účet vnuceného likvidatora, jest však označena osoba z exekučního titulu oprávněná. Dle §u 1 zákona ze dne 20. prosince 1922, čís. 408 sb. z. a n. jest vnucený likvidator veřejným orgánem, jemuž dle §u 5 jest propůjčeno právo, neuhrazený schodek z obchodů družstva s bavlnou a přízí, zakoupené na úvěr, za který vláda vzala na se záruku, rozvrhnouti na osoby k jeho uhrazení povinné a uložiti jim placení částek na ně připadajících platebními příkazy, jež jsou exekučními tituly. Není v zákoně uvedeno, že družstvo jest oprávněno, na základě platebních rozkazů, vnuceným likvidátorem vydaných, vymáhati zaplacení rozvržených částek. V platebním rozkaze jest dlužníku uloženo, zaplatiti na účet vnuceného likvidatora. V zákoně není také uvedeno, že rozvržené částky jest odvésti družstvu; dle §u 8 poslední odstavec jest peníze, které na základě rozvrhu neuhrazeného schodku se sejdou, odvésti Bankovnímu úřadu ministerstva financí na úhradu úvěru státem zaručeného. Za osobu oprávněnou z exekučního titulu lze tudíž pokládati jen vnuceného likvidatora, nikoliv družstvo.

Čís. 5306.

Rukojemská smlouva nevyžaduje formy písemné aniž jinakých formalit, je-li rukojemství samo obchodem, ať již na straně věřitele, nebo rukojmího.

Pokud jest převzetí rukojemství za vyrovnacího řízení zvláštní výhodou věřitele, zapovězenou §em 47 vyr. ř.

(Rozh. ze dne 23. září 1925, Rv I 549/25.)

Žalobě na Marii B-ovou o zaplacení 6.175 Kč bylo oběma nižšími soudy vyhověno. Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvnímu soudu, by doplně řízení, znovu rozhodl.